

Independència no és sinònim d'imparcialitat, cal incorporar la justícia

La incidència i la presència de la judicatura en quasi tots els aspectes de la quotidianitat de la vida, sigui social, econòmica o política, és un senyal que hi ha quelcom que no funciona alhora, i aquesta és la situació en què es troba la nostra societat, en la que quasi tot s'acaba resolent als tribunals. Això és així perquè d'altres actors (òrgans de poder) han fet deixadesa de les seves funcions i han dirigit i focalitzat tant les seves actuacions, com els seus desigs i objectius, als criteris dels jutges i magistrats.

No ho fan perquè aquests (els tribunals) siguin dependents d'altres òrgans de poder, tot i que a vegades pot semblar-ho. Ho fan perquè la independència de la judicatura, no sempre és sinònim d'equitat i equilibri en les seves resolucions, dictàmens o sentències. La independència no significa ser imparcial, significa que poden fer el que creguin més adient, sense haver de donar comptes a ningú, perquè són ells, el seu controlador. Si hi ha biaix ideològic en les seves actuacions, que resulta favorable als interessos de part, és quan s'intenta focalitzar-ho tot a través seu i es generen situacions, a banda d'injustes, dignes de ser part d'*El procés* de Kafka.

Un exemple clar ha estat el Dictamen sobre el recurs d'Inconstitucionalitat que ha publicat el Tribunal Constitucional i que ha comportat, donat el seu contingut, que el mateix govern de Pedro Sánchez a través d'alguns dels seus ministres, hagi posat el crit al cel dient que els seus membres no varen fer l'esforç de veure la realitat de la pandèmia. Clar el resultat ha anat contrari a les seves previsions.

Fins ara, com les conclusions d'aquest òrgan sempre els hi havia anat d'acord amb els seus interessos o desitjos, mai havien volgut veure que les interpretacions podien ser ideològicament esbiaixades i generar una "deriva", segons ho qualifica Juan Antonio Xiol membre de l'alt tribunal, quan afirma que aquesta que ve de lluny i delimita els drets fonamentals i "posa en dubte aspectes bàsics de l'estat de dret" i que s'acabarà pagant al TEDH.

Crida l'atenció, a banda d'aquesta denúncia que transcriu en el seu vot particular amb relació a l'estat d'alarma, les declaracions contradictòries dels seus membres, mentre el seu president Juan José Gonzalez Rivas que va votar a favor, assegura que no han rebut en cap moment pressió del govern amb relació a aquesta sentència, la seva vicepresidenta Encarnación Roca amb el vot en contra de l'estat d'alarma, va afirmar haver rebut pressions directament de l'exvicepresidenta del Gobierno Carmen Calvo. La independència sembla que tampoc és sinònim d'unanimitat de percepció en el cas de pressions, les diferències creixen i l'esclatxa d'aquest òrgan comença a fer-se gran.

Al mateix temps, hi ha el Tribunal de Comptes, acceptant la seva definició de tribunal, tot i que és una mica atípica, ja que no està inclòs en cap dels òrgans del poder judicial i actua, amb les seves fòbies i filies (que d'acord amb els seus membres sembla ser-hi importants), per delegació de les Corts Generals, tot i que amb independència jeràrquica, és a dir sense que ningú li pugui dir res, vistes les darreres intervencions. Amb aquestes atribucions i amb el suport de la fiscalia de l'estat, decideix emprendre accions contra 29 alts càrrecs de la Generalitat que, segons han establert, varen intervenir (des del 2.012) en el desenvolupament del referèndum de l'1-O del 2.017. La resolució és prou coneguda reclamar provisionalment 5,4 milions d'euros de manera solidària als responsables polítics encausats.

Sense entrar en les mateixes actuacions que ja hi haurà moment per fer-ho, s'ha de posar de manifest la rigidesa en les actuacions, fins i tot en no facilitar un endarreriment perquè l'ICF pogués presentar els avals corresponents. S'han presentat i esperem que els acceptin, ja que cap banc espanyol s'ha atrevit a fer-ho. Sembla que la por que estan intentant escampar, i reconeixem que amb lògic èxit, entre els diferents funcionaris i la mateixa societat civil, també s'ha imposat a la banca.

Volent donar una imatge d'estricta compliment, destaca la dèria per amagar les veus discrepants internes, que han sorgit en el procediment de persecució dels polítics i alts càrrecs de la Generalitat, com són les manifestades en els seus informes per M. Dolores Genaro, Enriqueta Chicano i Felipe García, no fent públic com caldria, els vots discrepants i amagant-lo entre la muntanya de papers del procediment, ens porta de nou als mots, independència, ideologia, partidisme. I un dubte que no s'acaba d'aclarir. Si hi va haver una reclamació de 5 milions d'euros pels fets del 9-N i aquest import va ser atès al seu moment. Com pot ser que ara reclamin 1.055.000 ? en concepte d'interessos i despeses per aquest fer. Quina taxa d'interès apliquen?

I mentre els tribunals fan la feina que caldria que fessin els polítics, quan es demana al Congrés dels Diputats que es constitueixin comissions d'investigació sobre l'esmentat Tribunal de Comptes pel seu biaix polític, el PSOE, no dubta en unir-se al PP i VOX per evitar-ho. Les investigacions són bones, tot i que sembla que segons per què. Pot ser investigar aquest tribunal, no ho deu ser.

Així no ens ha de sorprendre quan ens trobem amb declaracions que tindrien de ser objecte, si mes no, d'investigació (en un entorn diferent del nostre) de l'antic vicepresident de Vox, Ignacio Camuñas, dient que no hi va haver un cop d'estat, que no es va produir una revolta armada el 1936, que si ho varen fer, va ser per culpa de la República i aquesta és la responsable que hi hagués una guerra civil. Un acte que presidia el candidat a president del Gobierno i líder del PP Pablo Casado, i tampoc deu ser important.

Dir que s'ha de mantenir l'actual govern de Madrid, perquè si no vindran els altres (recordant un eslògan del PSC-PSOE), sembla que no té gaire raó de ser, atesa la simbiosi que tenen en els moviments importants tant uns com els altres. Caldria recordar als independentistes de bona fe, que creuen en la taula de diàleg un proverbi àrab que diu: "La primera vegada que m'enganyis la culpa serà teva, la segona vegada, la culpa serà meva".

Joan Bermúdez i Prieto és advocat i polítolleg.